EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 09/11/2020 a les 15:11

Gestionar la por

Fa pocs dies s'ha divulgat que les proves fetes als manresans de diversos barris de la ciutat per detectar-hi persones que tinguin la covid-19 ha estat un èxit de participació i el cribratge massiu ha assolit els objectius inicialment proposats de poder testar un mínim de 3.000 voluntaris. Doncs molt bé! Segurament tot hagués anat millor si mig any enrere ja s'hagués començat per aquí. Però aleshores no hi havia gaires protocols ni, segurament, prou material.

En qualsevol cas, l'important és que només s'ha trobat un 1% de persones portadores d'aquest virus i segurament asimptomàtiques. I aquí es fa inevitable una pregunta: tantes restriccions i tant d'enrenou per tenir directament afectada una part de la població objectivament tan petita? No vull pas minimitzar la gravetat de la pandèmia ni tampoc dir que aquí no passa res. És estranya aquesta difusió tan ràpida i sobtada del virus a nivell mundial, però de moment sabem que arreu tothom va atabalat per aquest tema. Que cal extremar les mesures de seguretat i higiene és obvi, però tocs de queda, confinaments massius, tancament de bars i restaurants, lliure mobilitat prohibida, etc. crec que són excessius i contraproduents per tenir una societat forta i capaç de ser responsable. I alhora viva i activa. Ens trobem, de fet, en un món on el paper dels estats ha acabat acaparant-ho tot. Tractant tothom com a menors de d'edat ens han inoculat el virus de la por per imposar coses que, diuen, són necessàries, sense dret a contrastar-les. Entremig anades i vingudes i pals de cec, explicant les coses a mitges, com si no tinguéssim nosaltres dret a qüestionar-nos tot allò que ens diuen que és obligatori fer. Per altra banda, no ens han explicat en cap moment què hauríem de fer per portar una vida més sana, que millorés significativament el nostre sistema immunitari.

I, en lloc de destinar més recursos econòmics a dotar millor els hospitals i el personal sanitari, han preferit prometre ajudes, clarament insuficients, al teixit productiu. I això és molt més car i clarament insostenible. A banda que aquests diners no els tenen. A més, cada dia els mitjans de comunicació van abocant dades de malalts i de morts, juntament amb uns índexs estadístics que ofereixen un càlcul teòric sobre probabilitats de rebrot d'una manera exagerada, destinada clarament a fer por. Per què no ens diuen també, i amb detall, les altes mèdiques que es produeixen diàriament, quin percentatge de malalts veritablement greus hi ha? I les altres malalties (ara mediàticament amagades), que no es poden tractar amb celeritat per l'enrenou que ha suposat aquest nou virus, com les tenim?

Naturalment la insatisfacció prèvia per la crisi social i política que vivim ha quedat esmorteïda per la impossibilitat de reunir-nos socialment. I això ha anat de meravella als poders fàctics i polítics de torn. Convé, doncs, que la gent es comenci a preguntar què passa i a exigir transparència a l'hora d'informar. I quan no hi hagi la seguretat que les mesures a prendre són fiables i efectives, saber fer marxa enrere. No es tracta de negar una realitat complicada i fer veure que no passa res. Però entre mantenir una certa prudència i passar-se de frenada a l'hora de prohibir, prohibir i prohibir, sense consens amb els agents socials i econòmics, hi ha un bon espai que convindria explorar.